

(Прес, 3. 2. 2015)



Мада се мало мијења, увијек ме изнова зачуди другосрбијанско виђење Босне и Српске у њој. Према протагонистима ове оријентације, прекодрински сународници и њихова Република представљају реликт Милошевићеве политике, којег постмилошевићевски лидери у Србији ни деценију и по након 5. октобра 2000. нису у стању да се ријеше. Наводно, Ћинђић није стигао, Коштуница није хтио, Тадић није био довољно одлучан, Вучић има пречих послова, а сви су помало тактизирали, калкулисали и манипулисали. Соња Бисерко у интервјуу Тамари Вукчевић за сарајевске „Дане“ (23.1.15) све то је упростила и утолико заслужује пажњу.

„Реч је о одавно утврђеном државном пројекту у који су уграђене све елите: и оне на власти и оне у опозицији и већина друштва. У том смислу, неважно је да ли је у Србији на власти Слободан Милошевић, Борис Тадић, Војислав Коштуница или Александар Вучић. Важно је да се ради на покушају остварења оног државног пројекта који је својевремено најбоље дефинисао Добрица Ћосић, рекавши да је Република Српска једини прави ратни плен који је Србија добила из ратова деведесетих. (...) Та стратегија ... у региону делом је базирана на историјском страдању Срба у логору Јасеновац и на улози жртве коју српска политичка и интелектуална елита свесно пројектује као тачку мобилизирања против осталих југословенских народа. (...) Демократска власт само је заменила метод. (...) За разлику од Милошевића који је БиХ покушао да подели ратом, геноцидом, етничким чишћењем, ови ... након њега ту исту политику ... проводе дипломатским средствима.

Пише: Ненад Кецмановић
понедељак, 02 фебруар 2015 11:11



Пише: Ненад Кецмановић
понедељак, 02 фебруар 2015 11:11

